Jézus fájdalmas diadalútja

Textus: Lukács 19,29-48

Hazánkban virágvasárnapként ismerjük ezt a napot, más népek, más nyelveken pálmavasárnapnak mondják. Hiszen Jeruzsálemben a megérkező Jézust örvendezve fogadja a nép, és mindent elkövet, hogy ünnepélyesebbé tegye bevonulását: lombos ágakkal, pálmalevelekkel köszöntik.

Ma már tudjuk, milyen rövid ideig tartott ez a lelkesedés. Egyik nap még lelkendezve fogadják, röviddel később viszont már a halálát követelik. A jeruzsálemi bevonulás azonban messzebb távlatokat tár elénk. Jézus valóban a halálba indul, amikor ide eljut. Halála azonban megdicsőülésének kezdete is. Ekkor válik teljessé az Atyának való odaadása, és ekkor születik meg – az ő halálában és feltámadásában – a mi feltámadott, örök életünk, otthonunk a mennyben. A tömeg hozsannájához így csatlakozhatunk mi is: hálás örömmel köszöntsük azt, aki eljött közénk, miérettünk. Köszöntsük azt, aki életét adta értünk, aki harmadnapon feltámadt a halottak közül és felment a mennybe, hogy mindazok, akik hisznek benne, vele együtt bevonulhassanak a mennyei örök Jeruzsálembe.

A tömeg hozsannát kiált, hallani azonban másféle hangokat is. Egyesek éljeneznek, mások viszont morgolódnak, sőt éppen összeesküvést szőnek az ünnepelt ellen.

Sokféle elvárás veszi körül Jézust. Akadnak szabadságharcosok, buzgó zsidó hazafiak, akik azt remélik: megérkezett végre a Szabadító, aki élére áll a felszabadítási mozgalomnak és ismét helyreállítja a független és nagyhatalmú Izraelt. A második csoport félrehúzódik, de csak azért, hogy kivárja az alkalmas pillanatot, amikor lecsaphat Jézusra. A farizeusok és az írástudók megvetően figyelik a Jézus-rajongókat. Ők másféle Messiást várnának, Jézust veszedelmes felforgatónak tartják, akit el kell tenniük láb alól. A tömeg lelkesen ünnepli: sokat hallottak már róla, többen hallgatták is beszédeit. Sokan remélnek tőle valamit: gyógyulásukat valamilyen betegségből, sorsuk jobbra fordulását, életük megváltozását. Nem kevesen türelmetlenül és követelőzve ünneplik, csak azért, hogy minél gyorsabban megkapják tőle az áhított segítséget. Aztán el is hagyják őt, sőt szembefordulnak vele, amikor kiderül, hogy nem azt hozta, amit vártak volna tőle.

Sajátos csoportot alkotnak a tanítványok. Lukács leírása szerint ők fogadják ünneplő örömmel. Köztük a legszűkebb kör: a tizenkettő, aztán a szélesebb közösség, a hetvenkettőé. Ők Jézus iskolájába jártak, személyesen ismerték őt, benső világába is bepillanthattak. Örvendező szavuk az angyalokat idézi a születés éjszakáján: *„a mennyben békesség, és dicsőség a magasságban!”*. Ők tudták, hogy Isten Felkentje van velük, mégis három esztendő után is sok téves elképzelés él még bennük, sok rendezetlen, alantas vágy, amely mind tisztulásra vár. Nem szabadultak meg még régi énjüktől, hogy azt az új életet éljék, amelyet a feltámadás után a Szentlélek ajándékoz majd nekünk.

Az emberek elvárásai nem sokat változtak kétezer év alatt. Néhány perccel ezelőtt felidéztük Jézus bevonulását Jeruzsálembe. De mit várunk tőle mi, akik mai bevonulásának vagyunk tanúi és részesei? Nem vagyunk-e mi is hamis elvárásokkal, elképzelésekkel vele kapcsolatban? Nem csak azért fordulunk-e hozzá, hogy kéréseinket teljesítse? Nem a magunk akaratát igyekszünk-e érvényesíteni az ő üdvösséghozó akaratával szemben? Nem akarjuk-e

Jézust saját önző terveink szolgálatába állítani, ahelyett, hogy elhinnénk: egyedül ő tudja mi jó nekünk igazán? Netán nem fordulunk-e szembe Jézussal, ha nem teljesíti kívánságainkat, nem szegődünk-e Jézus árulói, ellenségei közé?

Jézus ma ugyanúgy válaszol, mint kétezer éve. Nem szavakkal, hanem életével. Nem hadvezér ő, földi birodalom megteremtője, nem varázsló, földi örömök szállítója, nem a rajongók bálványa. Néhány nap múlva keresztre feszítik, üzenete viszont örök időkre szól: *„Úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta”* érte. Ámen.

Nagy Gábor
lelkipásztor